

[Statsministeren]

socialdemokratiet til lønmodtagerne og deres organisationer og deres synspunkter. Det vil vi gerne bekende at vi gør, og mere er der sådan set ikke at sige om den sag.

Det, der bare er det afgørende, er – og det synes jeg vi har dokumenteret mange gange – at det i sidste instans er os her, regeringen og folketinget, der træffer beslutninger og har vore synspunkter som frie repræsentanter for det folkestyre, vi netop skal repræsentere.

Jeg vil slutte med at sige, at oliemangel, olieprisstigninger og interne politiske vanskeligheder i de enkelte lande, der måske netop bliver særlig stærke på grund af presset på oliepriserne, alt sammen er politiske og økonomiske vanskeligheder, som vi har at slås med, og som vi skal overvinde. Nu er det jo sankthans, og der er jo tale om både hekse og trolde, og derfor vil jeg godt sige, at det, der kan siges om heksene, er, at der er såmænd ingen af dem, heller ikke den værste af alle hekse, der i virkeligheden kan hekse noget som helst.

Men jeg vil gerne sige med et par linjer fra Midsommervisen: »Hver by har sin heks og hvert sogn sine trolde, dem vil vi fra livet med glædesblus holde«, og det er det, regeringen søger også politisk og økonomisk.

Hjortnæs (S):

Hr. Glistrup er jo ikke i almindelighed kendt for bløde formuleringer, og derfor kunne jeg ikke lade være med at hæfte mig ved, at hr. Glistrup betegnede prisudviklingen på oliemarkedet som behagelig. Skal der være konsekvens i hr. Glistrups tankegang, må hr. Glistrup jo også mene, at konsekvensen af denne behagelige prisudvikling, nemlig en yderligere belastning af vores betalingsbalance med 3 mia kr., er behagelig. Det afdækker jo på udmærket måde hr. Glistrups manglende kendskab til de fundamentale forudsætninger for dansk økonomi. Jeg håber, hr. Glistrup lyttede meget intenst til den belæring, som jeg mener udenrigsministeren gav de folketingsmedlemmer, som ikke har sat sig grundigt ind i disse forskellige sammenhænge.

Så er der også under denne debat blevet rejst kritik mod den automatiske dyrtidsregulering. Det giver mig anledning til at sige, at jeg tror, ja, jeg er sikker på, at kritikerne undervurderer den automatiske dyrtidsregule-

rings positive indflydelse på den ro og stabilitet, der trods alt præger det danske arbejdsmarked. Jeg tror, man skal tage sig meget i agt, når man formulerer kritik mod den automatiske dyrtidsregulering, og jeg tror også, at man skal advare de politikere, som jævnligt gør det, mod de konsekvenser, det vil kunne få, hvis man får mulighed for at realisere de ønsker, man har på dette område.

I øvrigt er det ikke sådan, at lønudviklingen i det danske samfund er stærkere end den lønudvikling, der finder sted i andre samfund, hvor man ikke har en automatisk dyrtidsregulering. I øvrigt har jeg svært ved at forstå, hvorfor det netop er den form for kompensation for prisstigninger, der kommer til os udefra, og som altså gives gennem den automatiske dyrtidsregulering, der er så ufærdelig. Hvorfor er det ikke den form for kompensation, som de, der sidder på jord og fast ejendom, automatisk får? Vi har haft prisstigninger på jord og fast ejendom fra 15. almindelige vurdering på henvend 300 mia kr., hvoraf kun de 100 mia kr. ligger ud over den almindelige pristalsregulering. Her er der automatisk en form for kompensation, som ingen tilsyneladende interesserer sig for.

Jeg har ikke kunnet lade være med at gøre disse bemærkninger, fordi vi altså også denne gang skulle præsenteres for kritik mod den automatiske dyrtidsregulering.

Så hæftede jeg mig også ved hr. Poul Schlüters indlæg. Hr. Poul Schlüter var ikke alene enig med DKP og SF, når han gjorde sig til talsmand for importreguleringen, men han formulerede også nogle synspunkter om, at det oplæg, regeringen her er kommet med, vil fremprovokere eller udløse et lønpres. Jeg må vel have lov til at gå ud fra, at hr. Poul Schlüter ikke ønsker at følge den strategi, som DKP, SF og VS anlægger i deres politiske virksomhed her i landet: at skabe så megen uro som overhovedet muligt på de danske arbejdspladser.

Jeg har ikke særlige bemærkninger at gøre til hr. Gert Petersen og hr. Jørgen Jensen. Det var jo traditionelle indlæg efter devisen: de gode gerninger kan vi altså ikke selv gøre, men de onde kan vi heldigvis lade de andre om og specielt socialdemokraterne, og derefter kan vi så angribe dem. Men jeg synes dog, at hr. Jørgen Jensen havde nogle enkelte interessante betragtninger omkring de mul-